

COMISIA INTERNAȚIONALĂ COMUNĂ PENTRU DIALOG
TEOLOGIC
ÎNTRE Biserica Romano - Catholică și Biserica Ortodoxă

Bari, iunie 1987

Comisia Internațională Comună pentru Dialog Teologic între Biserica Catholică și Biserica Ortodoxă, în cadrul sesiunii plenare din Bari (9-șaisprezece iunie 1987) a aprobat un nou document cu privire la relația dintre "credință, sacramente și unitatea biserica".

Tema a fost stabilită în sesiunea plenară din München (1982). După studiul paralel a trei sub-comisii mixte, Comitetul de coordonare mixt (Nicosia, Cipru, 1983) a dezvoltat o sinteză organică prezentată și discutate în sesiunea plenară din Creta (1984). Apoi, același Comitet mixt (Opole, Polonia, 1985) a examinat proiectul, modificările solicitate de sesiunea plenară. Textul care rezultă din acesta, a fost discutată din nou în sesiunea plenară a avut loc în două faze, 1986 și 1987. Textul convenit, care va fi publicat acum, este al doilea document comitetul mixt. Prin urmare, și este strâns legată de documentul publicat în 1982, care sa concentrat asupra "Taina Bisericii și a Euharistiei în lumina misterului Sfintei Treimi."

Ambele documente îndeplinesc cerințele "Planului pentru inițierea dialogului teologic între Biserica Romano - Catholică și Biserica Ortodoxă", aprobat la prima sesiune plenară din Patmos, Rhodos (1980). Acest document pregătit comun consideră că "studiul sacramentelor Bisericii este dreptul de a examina în detaliu și un mod pozitiv problemele dialogului."

Credința, Taină și unitatea Bisericii

introducere

1. După întâlnirea noastră de la München în 1982 și în conformitate cu *Planul* adoptat de Comisia noastră cu ocazia primei reuniuni din Rodos în 1980, a patra sesiune a Comisiei sa angajat să ia în considerare problema relației dintre credință și comuniunea sacramentală.
2. Din moment ce sa stabilit în *planul* dialogului nostru, aprobat în Rodos, unitatea în credință este o condiție prealabilă pentru unitatea în sacramente și mai ales în Sfânta Euharistie. Dar, acest principiu general acceptat ridică unele probleme fundamentale care necesită o analiză. Credință, ea aduce să adere la formulări sau este, de asemenea, altceva? Credința este darul lui Dumnezeu, trebuie să fie înțeleasă ca un angajament al angajamentului creștin al intelectului său, inima și voința lui. În realitatea sa cea mai profundă este un *eveniment eclezial*, dirijată și realizată în și prin comuniunea Bisericii, în expresia ei liturgică și în special euharistică. Acest

lucru caracter bisericesc și liturgic al credinței trebuie să fie luate în serios.

3. Având în vedere acest caracter fundamental al credinței, trebuie să afirmăm că credința trebuie să fie considerată ca o condiție prealabilă, deja complet în sine, înainte de comuniunea sacramentală, și, de asemenea, că aceasta este crescută prin comuniunea sacramentală, o expresie însăși viața Bisericii și prin creșterea spirituală a fiecărui membru. La această întrebare trebuie să se răspundă la întrebarea pentru a se evita o abordare deficitară a problemei credinței ca o condiție a unității. Acesta nu ar trebui, totuși, să servească pentru a ascunde faptul că credința *este* o astfel de condiție, și nu poate fi comuniune sacramentală fără comuniune în credință, atât la mare, în sensul formulării dogmatice.

4. În plus față de problema credinței ca premisă a comuniunii sacramentale și în strânsă legătură cu aceasta, ca urmare a *planului de dialog*, am examinat, de asemenea, întâlnirile noastre în relația dintre sacramentelor inițierii numite - adică, și anume botezul, confirmarea sau Mirungerea și Euharistia - între ele și unitatea Bisericii. La acest moment trebuie să luăm în considerare dacă cele două biserici sunt pur și simplu se confruntă cu o diferență în practica liturgică, de asemenea, în doctrina și practica liturgică și învățătura sunt strâns legate între ele. Ar trebui să luăm în considerare aceste trei sacramente ca aparținând unei singure realitate sacramentală sau ca trei acte sacramentale autonome? în cazul în care trebuie să ceară, de asemenea, pentru sacramentele inițierii unei diferențe în practica liturgică între cele două tradiții ridică o problemă de divergență doctrinare, care ar putea fi considerat un obstacol serios în calea unității.

eu

Credința și comuniunea în taine

5. Credința este darul lui Dumnezeu, inseparabil, care descoperă și răspunsul uman care salută darul. Este sinergia harului lui Dumnezeu și libertatea umană. Locul această comuniune care este Biserica. În aceasta, adevărul revelat este transmis în tradiția Apostolilor, pe baza Scripturii, de către consiliile ecumenice, viața liturgică, Părinții Bisericii, și este implementat de către membrii trupul lui Hristos. Credința Bisericii este norma și criteriul actului personal al credinței. Credința nu este produsul unei dezvoltări și o necesitate logică, dar influența harului Duhului Sfânt. Apostolul Pavel a primit harul "în ascultarea credinței" (*Romani 1,5*). Sf. Vasile spune despre acest subiect: "Credința precede discuția despre Dumnezeu; credință, nu o dovadă. Credință fiind mai sus logice duce la acord. Credința nu vine din necesități geometrice, ci energiile Duhului" (*Ps 115,1*).

6. Fiecare taină presupune și exprimă credința Bisericii care celebrează. Într-adevăr, în Biserica Taină a făcut mai mult decât mărturisesc și să-și exprime credința sa: face prezent misterul îl celebrează. Duhul Sfânt dezvăluie Bisericii ca Trup al lui Hristos, care este și crește. Astfel Biserica prin taine hrănește și dezvoltă comuniunea de credință a membrilor săi.

1. *Adevărata credință este un dar divin și răspunsul liber al omului*

7. Credința este un dar al Duhului Sfânt. Prin credință, Dumnezeu îl acordă mântuirea. Pentru omenirea are acces la taina lui Hristos, care este Biserica și că Biserica comunică prin Duhul Sfânt care locuiește. Biserica poate transmite doar ceea ce o face exista. Acum există doar misterul lui Cristos și darul lui Dumnezeu este unic, întreg și irevocabil (*Romani 11, 29*). În ceea ce privește credința conținut îmbrățișează totalitatea doctrinei și practicii Bisericii cu privire la mântuirea. Dogmă, comportamentul și viața liturgică se îmbină într-un singur întreg și împreună comoara credinței. Liant într-un mod remarcabil teoretică și practică a credinței Sfântului Ioan Damaschin spune: "Aceasta [credință] este făcută desăvârșită prin tot ceea ce Hristos a decretat, credința prin fapte, respect și practica poruncile oricine ne-a reînnoit. Căci cel ce nu crede în tradiția Bisericii Catolice sau prin fapte incorecte este în comuniune cu diavolul, este un necredincios" (*De fide Orthodoxa IV, 10,83*).

8. Având în vedere de Dumnezeu, credința că Biserica proclamă este proclamată, a trăit și a transmis într-o Biserică locală vizibilă în comuniune cu toate Bisericile locale răspândite în întreaga lume, adică, Biserica Catolică tot timpul și peste tot. Omul este integrat în trupul lui Hristos prin "koinonia" în această Biserică vizibilă, viața sacramentală și Cuvântul lui Dumnezeu îl hrănește și că credința în care acționează în el Duhul Sfânt.

9. Putem spune că, în acest fel, darul credinței în Biserică este unică în situația concretă istorică, determinată de mediul înconjurător și de timp, astfel încât în fiecare și toți credincioșii sub îndrumarea păstorilor lor. Prin limbajul uman și în varietatea expresiilor culturale și istorice, omul trebuie să rămână întotdeauna fidel darul credinței. Se poate spune cu siguranță că expresia adevăratei credințe transmise și a trăit în taine, toate epuizează bogăția misterului revelat în Isus Hristos. Cu toate acestea, în limitele formulei sale și a celor care oferă acces bun venit la întregul adevăr al credinței revelate, adică, în plinătatea mântuirii și a vieții în Duhul Sfânt.

10. În Evrei, credința este "substanța lucrurilor nădăjduite, viziunea lucrurilor care nu se văd" (11.1). Ea dă bunurile de mână divine, ea este, de asemenea, înțeles în ceea ce privește încrederea existențială în puterea și iubirea lui Dumnezeu, în acceptarea promisiunilor escatologice îndeplinită în persoana Domnului Isus Hristos. Dar, încă spune în epistola către Evrei, credința cere o atitudine față de existența și lumea. Această atitudine este caracterizată prin disponibilitatea de a-și sacrifica propria sa voință și să ofere viața lui Dumnezeu și altora așa cum a făcut Hristos pe cruce. Credința combină mărturia lui Hristos și "un nor de martori" (12.1), care acoperă Biserica.

11. Credința implică un răspuns conștient și liber pe partea omului și o continuă schimbare a inimii și a minții. Prin urmare, aceasta este o schimbare interioară și de transformare, este să rămână în harul Duhului Sfânt care reînnoiește om. Ea vrea trecerea la realitățile Împărăției viitoare

și, chiar acum, începe să se transforme realitățile acestei lumi.

12. Credința este presupuneau la botez și a întregii vieți sacramentale care urmează. Prin botez, de fapt, este implicat în moartea și învierea lui Isus Hristos (*Romani* 6). Astfel începe un proces care continuă pe tot parcursul vieții creștine.

2. Expresia liturgică a credinței

13. În Biserică, tainele sunt locul prin excelență în care este trăită, se transmite și credința. În tradiția liturgică bizantină, prima rugăciune pentru catehumeni cere Domnului pentru candidat: "Umpleți-l cu credință, speranță și dragoste pentru tine, astfel încât ei să înțeleagă că ești singurul Dumnezeu adevărat, cu singurul tău Fiu, Domnul nostru Isus Hristos și Duhul tău cel Sfânt." În același timp, prima întrebare o adresă a Bisericii să fie botezat în tradiția liturgică latină este, "Ce ceri Bisericii?". Primitorul răspunde: ". Credința" - "Credința pe care ți-a dat?" - "Viața veșnică".

14. două noastre biserici exprimă convingerea lor în această chestiune de axioma: ". Lex orandi lex credendi" Pentru ei, tradiția liturgică este interpret autentic al criteriilor de revelație și, prin urmare, a profesiei de adevărata credință. Este, într-adevăr, în expresia liturgică a credinței bisericilor noastre că mărturia Părinților și a Sinoadelor ecumenice împreună continuă să fie pentru credincioși călăuza sigură a credinței. Indiferent de diversitatea de exprimare teologică, această mărturie în sine explicită "kerygma" a Scripturilor este prezentă în celebrarea liturgică. La rândul său, credința proclamată hrănește rugăciunea liturgică a poporului lui Dumnezeu.

3. Duhul Sfânt și sacramentele

15. Taine ale Bisericii sunt "taine ale credinței", unde Dumnezeu Tatăl ascultă epicleza în care Biserica exprimă credința ei în această rugăciune pentru venirea Duhului: Tatăl dă Duhul Său cel Sfânt, care introduce în plinătatea mântuirii în Hristos. Cristos însuși este Biserica ca și corpul său. Duhul Sfânt construiește Biserica. Nu există nici un dar în Biserică, care poate fi atribuită acesteia (Vasile cel Mare, *PG* 30, 289). Sacramentele sunt un dar și har al Sfântului Duh, în Isus Hristos în Biserică. Acest lucru este exprimat foarte într-un tropar ortodox de Rusalii: "Duhul Sfânt este autorul fiecărui cadou. Este bine în sus profeții. Aceasta face ca preoți perfecte. El ne învață înțelepciune ignorant. El face pescari în teologi și consolidează instituția Bisericii".

16. Fiecare sacrament al Bisericii conferă harul Duhului Sfânt, deoarece este inseparabil un semn care aduce aminte ce a făcut Dumnezeu în trecut, semnează exprimându-l operează în credincioși și semn biserică anunțând și anticipând împlinirea eshatologică. În celebrarea sacramentală manifestele Bisericii, ilustrează, și își mărturisește credința în unitatea planului lui Dumnezeu.

17. De notat că sacramentele au o relație esențială pentru Euharistie. Aceasta este prin excelență proclamarea credinței pe care orice confesiune este derivată și la care este comandat. Singur, de fapt, pe deplin, în proclamat prezența Domnului, pe care puterea Duhului, minunea lucrării lui Dumnezeu. Căci Domnul face sacramental lucrarea sa în trecere celebrarea Bisericii. Taine ale Bisericii transmite har, exprimându-și întări credința în Isus Hristos și, prin urmare, sunt mărturiile ale credinței.

4. *Credința exprimată și celebrată în sacramente: simbolurile credinței*

18. În adunarea euharistica Biserica celebrează evenimentul misterul mântuirii în rugăciunea euharistică (anafora) pentru slava lui Dumnezeu. Taina care se săvârșește este cea mărturiseste, în timp ce primește darul de economisire.

19. Deși conținutul și scopul acestei sărbători euharistice a rămas neschimbată în Bisericile locale, care le-au folosit totuși diferite formulări și limbi diferite, în funcție de geniul diferitelor culturi, evidențiați aspectele și implicații deosebite pentru eveniment unic al mântuirii. În centrul vieții ecleziale, în euharistică Soborul, cele două tradiții - orientale și occidentale - și experimenta o anumită diversitate în formularea conținutului credinței sărbătorit.

20. De la început, administrarea botezului este legată de o formulare a credinței prin care Biserica locală împărtășește catehumenului conținutul esențial al învățaturii apostolilor. Acest simbol al credinței într-o formă compactă enunța cea mai mare parte a tradiției apostolice, articulată în primul rând pe mărturisirea credinței în Sfânta Treime și Biserica. Atunci când toate bisericile locale mărturisesc adevărata credință, ele transmit în ritualul botezului pe care o credință la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Cu toate acestea, în funcție de ori și locuri, formularea a fost explicată în mod diferit în funcție de circumstanțe necesare, folosind termeni și propuneri care nu erau identice de la o formă la alta. Dar toate au respectat conținutul credinței. Biserica Răsăritului în slujba Botezului folosește simbolul credinței de la Niceea. Adevărat la tradiția sa, Biserica de Vest transmite la catehumenului așa-numitul "al Apostolilor." Această diversitate de formule de la o biserică la alta nu se utilizează în sine, nici o diferență cu privire la conținutul credinței transmise și a trăit.

5. *Condițiile comuniunii de credință*

21. Prima dintre condițiile pentru comuniune adevărată între biserici este aceea că fiecare se referă la simbolul credinței Niceea ca standard cerut de la această comuniune de o Biserică răspândit pe tot pământul și-a lungul secolelor. În acest sens, adevărata credință este presupuneau o comuniune în taine. Comuniunea este posibilă numai între biserici care împărtășesc credința, preoția și sacramente. Este din cauza acestei recunoașteri reciproce a identității și unicitatea credinței (așa cum este, într-adevăr, cea a preoției și împărtășania), transmis în fiecare dintre bisericile locale pe care le recunosc fiecare alții ca biserici adevărate ale lui Dumnezeu și că fiecare

dintre credincioși este bine primită de către biserici ca un frate sau o soră în credință. Dar, în aceeași credință timp este adâncit și clarificat prin comuniunea eclezială a trăit în fiecare comunitate în sacramele. Această denumire bisericească a credinței, ca rod al vieții sacramentale este verificată la diferite niveluri ale vieții bisericești.

22. În primul rând, prin celebrarea sacramentelor, adunarea proclamă credința sa, transmite, și asimilează.

23. Mai mult decât atât, în celebrarea sacramentelor, fiecare biserică locală reflectă adevărata sa natură. Este în continuitate cu Biserica Apostolilor și în comuniune cu toate Bisericile care împărtășesc una și aceeași credință și săvârșesc aceleași taine. În celebrarea sacramentală a unei biserici locale, alte biserici locale recunosc identitatea credinței lor cu ei și sunt susținute de acest lucru în propria lor viață de credință. Astfel, sacramentele confirmă comuniunea credinței între biserici și manifest. Acesta este motivul pentru care un membru al unei biserici locale, botezat în această biserică nu poate primi sacramentele într-o altă biserică locală. Această comuniune în taine exprimă identitatea și unicitatea credinței adevărate care împărtășesc biserici.

24. În concelebrării euharistică dintre reprezentanții diferitelor Biserici locale, identitatea credinței este deosebit de evidentă și întărită prin actul sacramental însuși. Acesta este motivul pentru consiliile, în cazul în care episcopii conduși de Duhul Sfânt exprimă adevărul credinței Bisericii, sunt întotdeauna asociate cu celebrarea euharistică. Odată cu proclamarea tainei lui Hristos și împărtășirea comuniunii sacramentale unice, episcopii, clerul și poporul creștin unit cu ei sunt capabili de a asista la credința Bisericii.

6. *Credința adevărată și comuniunea în taine*

25. Identitatea credinței este, prin urmare, un element esențial al comuniunii ecleziale în taine. Dar, o oarecare diversitate în formularea sa nu compromite "koinonia" între bisericile locale, atunci când fiecare biserică se poate recunoaște în varietatea formulărilor, o credință autentică primită de la apostoli.

26. Pe parcursul secolelor al Bisericii varietatea nedivizată a expresiilor teologice ale doctrinei nu a stricat comuniunea sacramentală. Schisma a avut loc, de Est și Vest au continuat să se dezvolte, dar el a făcut acest lucru separat de celelalte. Astfel, nu a mai fost în măsură să ia decizii în unanimitate ca fiind valabile pentru unii decât pentru alții.

27. Biserica drept "stâlpul și temelia adevărului" (1 Timotei 3:15) veghează la credința curată și nealterată prin transmiterea cu fidelitate membrilor săi. Atunci când învățătura autentică sau unitatea Bisericii au fost amenințați de erezie sau schismă, Biserica, bazată pe Biblie, tradiția vie și deciziile consiliilor precedente, a declarat consiliul ecumenic al credinței mod autentic și foarte simplu de manevrat dreapta.

28. Atunci când se presupune că diferențele reprezintă o respingere a dogmelor anterioare ale Bisericii nu sunt simple diferențe de exprimare teologică, atunci aceasta se confruntă în mod clar o diviziune reală pe credință. Există o posibilitate mai mare de comuniune sacramentală. Căci credința trebuie să fie mărturisit prin cuvinte care exprimă adevărul în sine. Dar viața Bisericii poate duce la noi expresii verbale de credință " , o dată pentru totdeauna sfinților" (Jud 3), în cazul în care noile nevoi istorice și culturale necesită, cu dorința explicită de a nu schimba conținutul efectiv al doctrinei. În astfel de cazuri, exprimarea verbală poate deveni normativă pentru unanimitate în credință. Acest lucru necesită elemente de judecată să se facă distincția între dezvoltarea legitimă, sub inspirația Duhului Sfânt, și alții.

în acest fel:

29. Continuitatea tradiției: Biserica trebuie să dea noi probleme de răspunsuri adecvate, bazate pe Scriptură și în acord și continuitate esențială cu expresiile anterioare ale dogmelor.

30. semnificația doxologică de credință: întreaga dezvoltare liturgică într-o biserică locală trebuie să fie percepută de către alții să fie conforme cu misterul mântuirii așa cum le-a primit și de faimoasa.

31. Sensul mântuitor al credinței: toate expresiile credinței trebuie să acopere destinul final al omului ca fiu al lui Dumnezeu prin har, în îndumnezeire prin victoria asupra morții și transfigurare creației.

32. Dacă o formulă de credință contrazice oricare dintre aceste criterii, ea devine un obstacol în calea comuniunii. În cazul în care, împotriva unei astfel de formulare specială a credinței contrazice nici unul dintre aceste criterii, atunci această formulare poate fi considerată ca o expresie legitimă a credinței, nu făcând comuniunea sacramentală imposibilă.

33. Aceasta presupune că teologia "teologumenelor" serios luate în considerare. De asemenea, este necesar să se clarifice ce concrete de dezvoltare care apar într-o parte a creștinismului, ar putea fi luate în considerare de către cealaltă parte ca o dezvoltare legitimă. Mai mult decât atât, trebuie să recunoaștem că de multe ori semnificația termenilor sa schimbat în timp. Din acest motiv, trebuie să ne străduim să înțelegem orice formulă așa cum este prevăzut de autorii săi, pentru a evita introducerea elementelor străine sau de a ignora elementele care, în funcție de gândirea autorilor, au fost evidente.

7. Unitatea Bisericii în credință și sacramente

34. În Biserică, funcția de miniștri este mai presus de toate pentru a menține, sigură și să crească comuniunea de credință și sacramente. Miniștri ai sacramentelor și medici ai credinței, episcopi, asistat de alți miniștri, proclamă credința Bisericii, exprimă conținutul și cerințele ei pentru viața creștină și apăra împotriva interpretărilor false care falsifică

sau compromite adevărul misterului hi.

35. miniștri sau poziții de caritate pe care le iau vis-à-vis de problemele unei epoci și a unui mediu dat sunt inseparabile de cele două funcții ale anunțului și învățarea credinței, pe de o parte, celebrarea cultului și a sacramentelor, pe de altă parte.

36. În acest fel, unitatea credinței într-o biserică locală și între biserici locale este garantată și judeca episcopul asistat tradiția, în comuniune cu poporul său. Este inseparabilă de unitatea vieții sacramentale. Comuniunea credinței și comuniunea în taine nu sunt două realități distincte. Acestea sunt două aspecte ale unei singure realități, care să favorizeze Duhul Sfânt, crește și măsurile de protecție între credincioși.

II

Sacramentele inițierii creștine: relația lor cu unitatea Bisericii

37. inițierea creștină este un întreg în care Mirungerea perfecțiunea botezului și completarea euharistic a ambelor.

Unitatea botezului, Mirungere și euharistia într-o singură realitate sacramentală nu neagă, totuși, specificitatea lor. Astfel, botezul în apă și Duh este participarea la moartea și învierea lui Hristos și nașterea din nou prin har. Mirungerea este darul Duhului la botezat ca un cadou personal. Primite în cadrul cerințelor, Euharistia prin comuniunea cu Trupul și Sângele Domnului dă participarea în Împărăția lui Dumnezeu, inclusiv iertarea păcatelor, comuniunea în viața divină în sine și de membru în comunitatea eshatologică .

38. Istoria riturilor baptismale din Est și Vest, precum și modul în care Sfinții Părinți au interpretat semnificația doctrinară a riturilor, arată în mod clar că taina de inițiere, formează o unitate. Această unitate este puternic afirmat de către Biserica Ortodoxă. La rândul său, Biserica Catolică ține de ea. Astfel, noua inițiere Ritualul Roman afirmă că "cele trei taine ale inițierii creștine sunt unite atât de strâns încât să aducă pe credincioși la capacitate maximă pentru a umple misiunea Duhului din lume care aparține tuturor adunarea poporului creștin "(*Prenotanda Generalia*, n. 2).

39. Modelul administrării tainelor care sa dezvoltat timpuriu în Biserica dezvăluie modul în care aceasta a inclus diferitele etape ale inițierii,, punct de vedere teologic și liturgic, încorporarea în Hristos prin intrarea în Biserica și să crească în El prin comuniunea cu Trupul și Sângele lui în această Biserica. Toate acestea se face prin același Duh Sfânt care constituie cel credincios, ca membru al Corpului Domnului.

40. Modelul timpurie a inclus elementele după cum urmează:

41. 1. Pentru adulți, o încercare și pregătire în timpul căreia s-au format

catecumenului pentru includerea lor în Biserică;

42. 2. botezat de episcop, înconjurat de preoți și diaconi, sau de preoți ajutați de diaconi, precedată de o profesie de credință și diverse mijlocirile și liturgic;

43 3. Mirungerea de episcop în Occident, de către preot, când episcopul era departe în Orient, prin impunerea mâinilor sau ungerea cu crismă, sau ambele.

44. 4. celebrarea Sfintei Euharistii în timpul căreia noii botezați și confirmați au fost admise la participarea deplină în Trupul lui Hristos.

45. Aceste trei Taine au fost administrate într-o singură celebrare liturgică complexă. A urmat o perioadă de maturare ulterioară catehetică și spirituală prin instruirea și participarea frecventă la Euharistie.

46. Acest model rămâne ideal pentru ambele biserici deoarece corespunde cât mai aproape posibil însușirea tradiția biblică și apostolică de la începutul anilor biserici creștine care au trăit în comuniune deplină între ele.

47. sugari botez, care a fost practicat inca de la inceput, a devenit în Biserică procedura cea mai obișnuită pentru introducerea noilor creștini în viața deplină a Bisericii. Pe de altă parte, unele modificări locale au avut loc în practica liturgică, luând în considerare nevoile pastorale ale credincioșilor. Aceste schimbări nu au afectat înțelegerea teologică a unității fundamentale în Duhul Sfânt, întregul proces de inițiere creștină.

48. În Est, a fost reținut în unitatea de timp a celebrării liturgice a celor trei taine, subliniind unitatea lucrării Duhului Sfânt și plinătatea încorporarea copilului în viața sacramentală a Bisericii.

În Occident, deseori are de preferat să se amâne confirmarea pentru a păstra contactul direct cu episcopul botezată. Astfel preoții, nu au fost autorizate pentru a confirma.

49. Principalele puncte ale doctrinei botezului pe care sunt de acord cele două Biserici sunt:

1. necesitatea botezului pentru mântuire;
2. efectele botezului, mai ales o viață nouă în Hristos și eliberarea de păcatul original;
3. încorporarea în Biserică prin botez;
4. relația botezului cu taina Sfintei Treimi;
5. legătura vitală dintre botezul și moartea și învierea Domnului;
6. rolul Duhului Sfânt în botez;
7. nevoia de apă care arată Botezul ca baie a nașterii din nou.

50. Entre ambele biserici există diferențe în ceea ce privește botezul:

1. faptul că Biserica Catolică, recunoscând importanța vitală a botezului prin scufundare, a unor practici în mod obișnuit botezul prin infuzie;
2. faptul că în Biserica Catolică un diacon poate fi normal al Botezului.

51. Mai mult decât atât, în anumite biserici latine, din motive pastorale, de exemplu, pentru a pregăti mai bine pentru confirmarea în pragul adolescenței, practica sa extins treptat să recunoască prima comuniune botezat n' nu au primit încă o confirmare, încă orientări disciplinare care rechemate ordinea tradițională a sacramentelor inițierii creștine nu au fost niciodată abrogate. Această inversare, care provoacă obiecții sau rezerve de înțeles atât de către ortodocși decât printre romano-catolici au cerut o reflecție teologică și pastorală, deoarece practica pastorală nu trebuie să uite sensul tradiției primitive și a importanței sale doctrinare. Aceasta trebuie, totuși, că botezul amintesc după vârsta conferit rațiunii în Biserica latină este acum urmată întotdeauna de confirmare și participarea la Euharistie.

52. În același timp, ambele biserici sunt preocupați de necesitatea formării spirituale a neofitului în credință. Pentru aceasta, ei doresc să sublinieze, în primul rând, că există o legătură necesară între acțiunea suverană a Duhului, realizând trei sacramente încorporarea completă a persoanei în viața Bisericii, răspunsul acesta din urmă și cea a comunității sale de credință, pe de altă parte, că iluminarea plină de credință este posibilă numai atunci când neofit, indiferent de vârstă, a primit sacramentele inițierii creștine .

53. On reamintește, în sfârșit, că Conciliul de la Constantinopol, celebrată în comun de cele două biserici din 879-880, a stabilit că fiecare scaun păstrează obiceiurile vechi ale tradiției sale, Biserica Romei păstrând obiceiurile proprii și Biserica din Constantinopol lui și , de asemenea , tronurile Est (vezi *Mansi XVII*, 489 b).

Cassano delle Murge (Bari), Oasi Santa Maria, din 16 iunie, 1987.

Traducere automata din franceza